

Galerie Daniel Templon

Brussels

JAN VAN IMSCHOOT

HART, 25 mars 2016

Jan Van Imschoot stelt tentoon bij Daniel Templon

EEN SCHONE-SCHEVE RECHTLIJNIGHEID

"Mijn verbeelding is mijn vrijheid." Jan Van Imschoot wijkt geen duimbreed. Nimmer ofte jamais! Zijn monkelende denken spat met woeste penseelstroken van zijn recente schilderijen in de Brusselse residentie van de befaamde Parijse galeriehouders Daniel Templon. Het zijn dense en doorwrochte verwevingen van de Eurocentrische kunstgeschiedenis, de wereldactualiteit, mythologieën, literatuur, taalspielereien, averechtse en koppige humor, kleur zoeken en vooral de goeie goesting voor schilderkunst.

Eliane VAN DEN ENDE

"1+1=2". Als kind al had Jan Van Imschoot er moeite mee en zou hij eens bewijzen dat het niet waar was. "Het kan 1,95 of 2,01 zijn maar 1 appel plus 1 appel zijn nooit 2 appels! Want de ene appel is nooit gelijk aan de andere appel. Dát is kunst voor mij." *Surréalisme à la belge*. Maar wie beweert er dat surrealisme geen realiteit in zich draagt? Jan Van Imschoot – F.King VanImshoot zonder C, zoals hij zijn werken soms signeert – is geen expressionist, geen fauvist, geen 'Neue

'Een mens heeft soms een roes nodig om in zijn concentratie te komen. Dat is de dronken Silenus. Rubens was daarin een modern en breeddenkend iemand'

Wilde'. Daarvoor is hij veel te bedachtzaam, in se ook te tedere anarchist. "Anarcho-Barocco", zo omschrijft hij zelf zijn eigen weg. "Het moet wringen en knarsen. Tegen-wrijven." Barok is hij zeker in de overdadigheid van beeldtaal, van zingeving. "Barok is eigenlijk een sobere stijl als je kijkt naar de Spaanse meesters als

Zurbaran en Ribero, als je luistert naar barokmuziek. Maar dan is er Rubens, het wereldwonder van vitaliteit, van levenskracht, van eruditie, van seksuele appetijt en gedrevenheid. Rubens had meer dan één penseel."

De referenties aan de Europees-Antwerpse grootmeester zijn veelvuldig in deze tentoonstelling die als een film afrolt. Het begint al bij 'Restauration', een soort vanitas-stilven met erotische insteekjes als de koffietent en de titel van het operascript 'how to sell your wife?'. Vervolgens is er een dwarse zijsprong met 'Juger la mort vers l'Aube', een portret van de 'verkeerde' Franse auteur Céline met de uitwasemingen van kaarsen van een Menorah, de zevenarmige Joodse kandelaar, onder zijn neus. In een klein kabinet hangen melancholieke liefdeswerken bijeen. Het clair-obscur van de barok mag er hoogtij vieren. Een ineengezakte – alweer – Céline met een bordeaux vest en een parelwitte jabot telt er tijdens zijn laatste stonden de 'blaadjes van de bloemen'. Een eigengereide hommage aan de Venus van Velasquez en de Siciliaanse knapen van Wilhelm von Gloeden in 'Pourquoi vénérer l'amour véral'.

VERWIJZING

En dan is er het drieluik 'Le Jugement de Paris à Bruxelles', geschilderd in januari 2016. Natuurlijk is het een scherpe verwijzing naar de recente gebeurtenissen: de terroristische aanslagen, de behandeling van de vluchtelingen in de

Galerie Daniel Templon

Brussels

JAN VAN IMSCHOOT

HART, 25 mars 2016

Jan Van Imschoot, 'L'adoration de François pour Judith, 2014, oil on canvas, 130 x 195 cm., courtesy of the artist and the gallery Uanere Templon, Paris and Brussels

rijke Europese landen en het geschreven statement 'L'Europe, c'est la France, c'est la Belgique, België, België, c'est Deutschland.' Bovendien is er de mythologische verwijzing naar het oordeel van de zoon van de Trojaanse koning over wie de mooiste godin was. De drie godinnen staan tegen de achtergrond van de Belgische driekleur: de ene is een linkerhand, de andere een rechterhand, de derde allebei. Het kan als een aanklacht gezien worden tegen bepaalde Arabische landen en hun arbitraire oordelen/veroordelingen. Met de leuze 'Vive l'Asociale!', een vettige knipoog naar Ensor. Het drieluik is tevens een verwijzing naar het werk van Rubens. Er is Echo: de op Narcissus verliefde nimf pronkt levensgroot in al haar vrouwelijke, verstomde glorie.

Die letterlijke en figuurlijke gelaagdheid van schilderen en absolute wil om niet in modieuze eenduidigheid te vervallen maakt van Jan Van Imschoot "nen ambetanten artiest". Een kunstenaar met wie ook uitpattingen worden geassocieerd: daar is bijvoorbeeld de 'Dronken Silenus' van – alweer – Rubens. "Elke kunstenaar heeft een ritueel nodig. Een mens heeft soms een roes nodig om in zijn concentratie te komen. Dat is de dronken Silenus. Rubens was daarin een modern en breeddenkend iemand, een belezen erudiete

humanist die een zwarte medemens als evenwaardig schilderde."

Ook hier weer gewriemelde woordflarden 'Les Amants' - 'Friendship'. "Wat is het verschil?" vraagt Van Imschoot zich af. De schilder speelt met woorden; de schrijver uit zich in beeldtaal. Het vloeit ineen. Ook in het indrukwekkende diptiek 'Sauf le dimanche on les mange', waarbij Saturnus zijn eigen kind opvreet behalve die zondag dat Zeus, de oppergod, geboren werd. Het ene pand is schatplichtig aan Rubens en Goya. Het tweede luik is het 'negatieve' nabeeld met verrassend heldere kleuren. Kijken wat er in de coulissen van de realiteit gefrunnikt wordt, ave-rechts denken om de vitaliteit van die (harde) werkelijkheid uit te drukken, die geest laat Jan Van Imschoot uit de fles spuiten. En ook dat doet hij op een averechtse manier met zijn eigengerde signering 'J. Judith Collectif'. De bijbelse vrouw die met het afgehakte hoofd van de (manelijke) vijand een 'beeldenstorm' veroorzaakte en een schilder die betwijfelt of 'less more is'. Het is vooral 'Painting set Free'.

Jan Van Imschoot 'Le Jugement de Paris à Bruxelles' tot 16 april in Galerie Daniel Templon, Veydtstraat 13 A, Brussel. Open di-za van 11-18 u. www.danieltemplon.com